Principiul constantei de a fi (II)

On August 23, 2012

Găsește factorul principal și decisiv al înțelegerii naturii tale reale, ca să reușești să identifici elementul primordial care stă la baza atingerii excelenței.

Trebuie să-ți spun ceva. Ce nu știe nimeni. O vreme în viața mea a mai existat cineva, suprem, nobil și transformator. O formă perfectă a unei alte persoane, o entitate terță, o parte din felul meu de a fi caracterizată de o cunoaștere autentică, nemijlocită. O entitate care voia să se desăvârșească, strecurându-se tăcută, *clandestine et irrévérencieux* , în restrânsul folder al conștiinței mele, destinată parcă să devină o piatră de temelie în construirea viitorului meu.

Era un fel de manifestare artificială a propriei mele identități, o excrescență în zona mea funcțională, un pivot puternic care pătrunsese nedeslușit, adânc și temeinic în mine, împingându-mă cu hotărâre, constrângător, dincolo de limitele conformismului. Mă găseam într-o situație inversă, și revelatoare, care ridica însă anumite probleme. O încercare de a-mi depăși propria condiție?

Totul era destul de complicat. Voia să devenim prieteni, să-mi suplinească orice slăbiciune, să ne contopim cele două forme de cunoaștere, să existăm în afara oricăror raporturi de subordonare. Un refuz al realului?

Orice deviație de la punctul ei de vedere ar fi fost privită ca o contestare a sinelui meu, a părții care mă intriga. Nu era suficient să știu cine e sau ce e, când și de ce urma să se alieze cu mine. Trebuia doar să înțeleg la ce e bună. Şi de ce conta. Şi la ce trebuia să renunț în favoarea ei.

Tăria unei creații constă din două elemente – puterea voinței de a te reprezenta în rolul unui personaj și puterea de a accepta relevanța particularităților tale.

N-aveam de ce să mă simt vinovat, dar era atât de absurdă situația aceasta. De parcă aș fi pătruns într-una din acele cărți covârșitoare, teribile a căror influență înmoaie firea omului, transformându-mă dintr-un personaj pozitiv în unul negativ, și invers, deci incluzându-mă cu preponderență în categoria personajelor inconstante care persistă întotdeauna în a se desconsidera, sau mai rău, în a se comporta ca inamici, rareori ca aliați. Căci cum poți să rezonezi cu o forță dacă orice coabitare cu ea te neliniștește?

M-am străduit să păstrez totul în taină, ca un om care își ascunde adesea natura reală sub o mască a aparenței. Nu trebuia să iau prea în serios inclinațiile mele de "extremă stângă". Totuși, am senzația stranie că dacă am fi rămas apropiați, totul ar fi fost altfel. Nu știu... într-un fel oarecare cred că ne-am fi completat.

Am pornit-o pe calea sigură a certitudinii. N-am permis nimănui, nici unei forțe dominatoare să-mi complice existența. A urmat o nouă trecere de la "a nu fi altceva", la "a fi ceea ce sunt". Evoluam spre o devenire constructivă. Realitatea efectivă era lucrul cel mai important.

Sunt eu însumi, deci exist în prezent. Tot restul e o utopie, chiar și când e vorba de realul cel mai concret. Mi-am înțeles trăirile, blocajele. Mi-am acceptat complet personajul.

Leadership: Ai imprima o poză pe o hârtie de proastă calitate?

Iată deci, încă o dată, pentru ce îndrăzneala de a risca posibilitatea unui alt scenariu. Ipoteza unui alt viitor posibil, a unei alte judecăți, a unei alte surse de „a fi" este foarte probabilă. În cazul de față cel al artei de a deveni ceea ce nu ești cu adevărat, o lentilă prin care adevărata ta identitate reușește să-și diminueze percepția favorabilă despre ea însăși.

A învăța să conduci eficient este o adevărată provocare pentru lideri. A-i învăța pe alții să conducă eficient este una și mai mare. Dar cel mai dificil este să-i înveți cum să-și gestioneze și cum să-și manifeste identitatea, luptând cât mai mult pentru a și-o menține nealterată.

A nu-ți gestiona cum trebuie propria identitate este ca și cum ai imprima o poză pe o hârtie de proastă calitate. Adevăratul tău fel de „a fi" iese cu blur, cu niște tente șterse sau prea aspre, uniforme, sau chiar ireale.

Leadership: Tu cum străbați o pădure întunecoasă?

"A fi" presupune să fii diferit, sau să rămâi constant cu tine însuți? Iată o întrebare la care aș vrea tare mult să am un răspuns, mai ales din partea unui "creator de leadership". Convingerea mea nestrămutată este că un lider se poate auto-construi, își poate amplifica calitățile de "Om", nu doar cele necesare pentru reușita în business, doar dacă redescoperă acea parte esențială din felul său de a fi - acel act rațional de angajare existențială în orizontul conștiinței și cauzalității.

Sau, în cuvinte mai simple, cine refuză să fie ceea ce este cu adevărat, riscă să intre în conflict cu propriul Eu și să-și limiteze potențialul. Dacă te adâncești într-o stare de confuzie și dezorientare, în călătoria spre "devenire", nu vei putea să-ți asumi responsabilitatea pentru formele concrete de configurare ale viitorului pe care ți-l pregătești. Dacă te detașezi de ceea ce te caracterizează nu-ți vei putea menține „constanta de a fi".

"Tu însuți" este modul de a te raporta la lucrurile care contează cu adevărat atunci când îți accepți stările interioare așa cum sunt ele, fără să le judeci, fără să le dai un nume, fără să le opui rezistență.

Pornești pe calea largă a certitudinii în căutarea constantei de a fi ceea ce ești cu adevărat? Cum îți manifești propria identitate? Evoluezi spre o devenire constructivă? Realitatea efectivă este lucrul cel mai important după care te ghidezi? Te auto-incluzi cu preponderență în categoria personajelor inconstante care persistă întotdeauna în a se desconsidera? Poți să rezonezi cu ceva care nu te reprezintă?

Ca să-l parafrazez pe celebrul scriitor Alexandre Dumas: " *Noi mergem spre ideal, dar înainte de a ajunge acolo, avem de străbătut o pădure întunecoasă, apărată de monștrii ignoranței și falsității, o regiune necunoscută pe care nu o vor putea lumina decât aceia care și-au înțeles trăirile, blocajele.* " Aceia care și-au acceptat complet personajul.

Leadership: Poți să comunici motivul de a exista printr-o mască a aparenței care îți surprinde plăcut orice așteptare legată de cine ești atunci când ești doar cu sufletul tău?

Să devii ceea ce ești. Să rămâi constant cu tine însuți, nu să renunți la ceva în care crezi și să te subordonezi unei influențe străine, a unui alt mod de a fi. Să îți afli identitatea, să te regăsești și să îți glorifici măreția.

Adevărata istorie, remarca cineva, este aceea a progresului omului. De aceea tind să pun semnul întrebării asupra temeliei leadershipului. Cred că leadershipul ar trebui să aibă incorporat o funcție care să ajute omul să se formeze, să se desprindă de ceea ce-l limitează, de a-l ajuta să devină ceea ce este capabil să fie.

Cucerirea propriei identități ar fi pentru orice om, lider sau nu, o mare mândrie.

Principiul constantei de a fi aduce în prim plan nevoia de a ne găsi individualitatea. În leadership, și nu numai, fiecare dintre noi trebuie să ne găsim individualitatea, să ne descoperim propriul Eu cu toate cele bune și rele, și să ne dezvoltăm acea parte din noi care ne reprezintă, care construită cu perseverență și tenacitate să ne conducă spre excelență.

Suntem la fel și totuși diferiți. Fiecare dintre noi poartă pecetea unei personalități aparte, are veleități deosebite și un mod de prelucrare diferit a propriului Eu. Esențial este să descoperim, să cizelăm și să perfecționăm acea parte din noi care ne reprezintă și care să aibă un efect constructiv, deci care ne poate conduce spre excelență.

Găsește factorul principal și decisiv al înțelegerii naturii tale reale, ca să reușești să identifici elementul primordial care stă la baza atingerii excelenței.

Source: https://neculaifantanaru.com/principiul-constantei-de-a-fi-II.html